

DE KAMERMUZIEK-VEREENIGING TE WAGENINGEN

Een stukje Wageningse Muziekgeschiedenis
door J. D. C. VAN DOKKUM.

Toen in 1918 de „Hoogere Land-, Tuin- en Boschbouwschool” tot Landbouwhoogeschool werd verheven, was dit tevens een promotie voor Wageningen zelf. Van kleine provincie-stad steeg het opeens op de maatschappelijke ladder tot de niet geringe hoogte van Universiteits-stad, en dit bracht vele nieuwe verplichtingen, maar ook vele nieuwe verlangens mee.

Op kunstgebied gebeurde er hier niet veel dat van beteekenis kon genoemd worden, en o.a. het muziekleven stond er op een peil, dat zich slechts weinig verhief boven het niveau van de meeste groote dorpen en kleine landsteden. Het voornaamste muziek-instituut was de vereeniging „Gemengd Koor”, die jaarlijks een of meer uitvoeringen gaf, waar oratoria werden uitgevoerd met klavier-begeleiding, strijkkwartet of klein orkest, en dus, uit een artistiek oogpunt beschouwd, altijd in min of meer gebrekkelijken vorm. Nu en dan kwamen hier ook wel enkele solisten, die concerten gaven op eigen risico. In 1914 sloot „Gemengd Koor” zich aan bij de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst, omdat men daarin een verheffing tot een hooger artistiek niveau meende te zien en daar allerlei voordeelen van verwachtte. Deze hoop echter werd niet vervuld en kon den ondergang niet verhinderen (men beweerde zelfs dat het deze verhaast had) van deze weleer bloeiende Wageningse muziekvereeniging, die een niet onbelangrijke plaats in het gezelschapsleven onzer stad had ingenomen. In 1924 scheidde ze zich weder af van de groote Maatschappij, waarvan ze gedurende nagenoeg al de tien jaren, dat ze zich Toonkunst-Afdeeling noemde, een zorgenkind was geweest, nam opnieuw den naam aan van „Gemengd Koor”, wisselde tweemaal van dirigent, maar werd niettemin een paar jaar later ontbonden.

Deze ondergang van de oude vereeniging was overigens een symptoom van den nieuwen geest, die met de oprichting der Hoogeschool op Wageningen was neergestreken en in ons gemeenschapsleven een nieuw element had gebracht van ernst en belangrijkheid, dat zich met een speelsche muziek-beoefening niet langer meer vergenoegen kon, maar ook daárvor het echte en hoogere begeerde.

In den zomer van 1919 werd door eenige ingezetenen samengespannen, om aan dit door velen gevoelde verlangen tegemoet te komen. Men voedde de overtuiging, dat we ook hier behoefte hadden aan eersterangs kunst. De plaatselijke omstandigheden gedoogden echter niet, deze op grooten schaal te introducereen. Groote orkest-, groote kooruitvoeringen konden hier zoo min ruimte als bekostiging vinden; maar in het meer beknopte genre der „kamer-muziek” zou het wellicht mogelijk zijn op het allervoortreffelijkste beslag te leggen; met dit

kleine doel in grooten stijl voor oogen wilde men een proef nemen en met dit schoone voornemen gewapend constitueerden zich tot een comité van uitvoering Prof. J. van Baren, Prof. Dr. M. J. van Uven, de heeren Ivo Opstelten en H. A. A. van der Lek en Mevrouw C. Wassenbergh—Kolb, solozangleerares. Nadat het voorloopige Comité van actie zich tot een bestuur had omgevormd, trad Prof. v. Baren als voorzitter op en bleef dit tot aan zijn dood in 1933, Dr. van der Lek werd secretaris, de heer Ivo Opstelten penningmeester. Mevrouw Wassenbergh verliet kort na de oprichting der Vereeniging Wageningen en werd in 1920 vervangen door Mevrouw J. Kutsch Lojenga—Van Engelenburg; de heer Ivo Opstelten legde in 1922 zijn functie neer en vertrok kort daarna eveneens naar elders. Zijn ledige plaats werd toen door schrijver dezes vervuld, die sedert dien om praktische redenen de functies van secretaris en penningmeester vereenigd waarnam.

De tegenwoordige Voorzitter, Prof. Dr. M. J. van Uven, ofschoon toenmaals in het bestuur met geen functie bekleed, vervulde daarin van den beginne af aan een zeer belangrijke plaats. Zijn uitgebreide en voortreffelijk gefundeerde muziekkennis bestemde hem voor tot muzikaal leider en hij is dit tot op den huidigen dag gebleven.

De vereeniging had zich niet alleen ten doel gesteld het organiseeren van concerten gedurende het winterseizoen, maar wenschte er ook naar te streven, het Wageningse publiek tot het beter verstaan der muziekwerken, die werden uitgevoerd, in te wijden.

Daarom werd aan de samenstelling van de programma's van den beginne afaan bijzondere zorg besteed.

Het eerste concert der vereeniging vond plaats in de groote zaal van Junushoff den 28sten October 1919 met een ensemble van eigen bodem, het „Hollandsche Strijkkwartet”: Herman Leydensdorff 1ste viool, Bram Mendes 2de viool, Cor Kint altviool, Thomas Canivez violoncel. Het programma vermeldde als No. 1 het kwartet in c kl. terts van Ludwig van Beethoven, als no. 2 het kwartet in g kl. terts van Claude Debussy, dat toen zelfs voor de groote muziekcentra nog vrijwel een noviteit was, en als No. 3, n de pauze, het brillante romantische kwartet van Anton Dvorák in F. gr. terts bekend onder den populairen naam van „Negerkwartet”.

Hoe breed het bestuur zijn taak opvatte en hoezeer het ernst was met zijn voornemen, om aan de concerten een eruditieve strekking te geven, bleek reeds onmiddellijk uit dit eerste programma, dat van tevoren aan alle abonné's gratis werd toegezonden en dat op zes compres gedrukte bladzijden een beschouwing en een thematische analyse der drie kwartetten gaf van de hand van Prof. Van Uven. Een gehectographeerd blad met noten-voorbeelden was daaraan toegevoegd: een programma-vorm dus, die niets kleinsteedsch had, maar die in zijn onberispelijke uitvoering zelfs aan vele groote steden tot voorbeeld kon strekken. Jaren lang werd deze methode van anoteeren der programma's door Prof. van Uven volgehouden, totdat eindelijk de minder gunstige financieele toestand der Vereeniging er een eind aan

maakte. Het tweede concert vond plaats 13 Januari 1920 met de beroemde pianiste Myra Hess als soliste, het derde 23 Maart 1920. De liederenzangeres Berthe Seroen trad hier op, met begeleiding van Evert Cornelis. Dit programma was voor dien tijd zeer modern van samenstelling. Het bevatte o.a. vier weinig bekende liederen van Hugo Wolf en het deel na de pauze was geheel gewijd aan werken van Claude Debussy, waar het publiek van toenmaals nog al te vreemd tegenover stond.

Niettemin was dit eerste concertseizoen voor de jonge vereeniging een groot succes geweest. In de Wageningsche samenleving was ze iets geheel nieuws en verrassends. Ze was wat men noemt „in de mode” en men kon weldra geen Wageninger van standing zijn zonder zijn f 5.75 te offeren voor de drie concerten, waarin de gezelligheid van het winterseizoen door een druk bezoek culmineerde.

Of allen, die deze eersterangs concerten bezochten, werkelijk ten volle het genot ondervonden, dat schoone, voortreffelijk ten gehoor gebrachte muziek aan hen bereidt, voor wie ze meer is dan een aangenaam tijdverblijf, kan aan eenigen twijfel onderhevig zijn, maar wel werd het algemeen begrepen, dat hier iets geboden werd, dat op een hoog artistiek plan stond, iets wat Wageningen tevoren nog niet gekend had. Het aantal abonneés steeg dan ook weldra boven de verwachting en het bleek mogelijk uit de inkomsten jaarlijks ongeveer f 1200 voor kunstenaars-honoraria beschikbaar te stellen, terwijl ondanks de verdere hoge kosten voor zaalhuur, programma's vleugelhuur enz., een klein reserve-fonds kon worden gevormd, dat in later jaren goed te pas kwam.

Het tweede seizoen 1920—1921 bracht op 5 October 1920 een rijk en voor velen geheel nieuw programma van oude beroemde componisten, uitgevoerd door het Concertgebouw-sextet onder leiding van Evert Cornelis. Het werd besloten met een briljante uitvoering der „Boeren-liedjes-suite” van Julius Röntgen voor piano, fluit, hobo, klarinet, hoorn en fagot. Op het tweede concert 18 Januari 1921 speelde de Hongaarsche celliste Judith Bokor, terwijl het laatste dezer reeks van drie, het wereldberoemde Fransche Poulet-kwartet in Wageningen bracht, een ensemble, dat door zijn fijn geacheveerd samenspel in alle groote muziek-centra van de oude en nieuwe wereld ongeëvenaarde successen had beleefd.

Het ligt niet in mijn bedoeling hier alle concerten, die in den loop der jaren volgden, noemenswaardig de revue te doen passeeren. Ik wil dus hier volstaan met een opsomming van de vele groote beroemdheden, die de Kamermuziekvereeniging achtereenvolgens in het kleine Wageningen bracht, dat in het vervolg dit wonder niet altijd met dankbaarheid waardeerde, maar er soms geducht op los kritiekte. Ik herinner me o.a. het volgende voorval. De Spaansche klavier-heros José Iturby had op zijn concert van 16 Maart 1926 de Polonaise in As gr. t. van Frédéric Chopin, de zogenoemde „Octaven-polonaise”, gespeeld, en daarin de geweldige octavengangen opgebouwd tot een climax, die ons den adem deed inhouden, een muzikaal moment om nooit te vergeten.

Een Wageningsche dame nochtans (zij heeft door verplaatsing van haar echtgenoot Wageningen sedert lang verlaten), die zich de luxe veroorloofde er een eigen opvatting van dit grootsche werk der pianoliteratuur op na te houden vertelde mij zonder blikken of blozen: „Dat lijkt naar niets! Die man kan geen Chopin spelen!”

Ik kan me trouwens niet één concert herinneren, dat het iedereen naar den zin had gemaakt, en niettemin traden hier op, als **pianisten**: Dirk Schäfer, Carl Friedberg, Willem Andriessen, Nelly Wagenaar, Myra Hess, José Iturby, Frederic Lamond, Joseph Pembauer, Wanda Landowska (piano en clavecimbel), Hans Schouwman, Ethel Bartlett en Rae Robertson, Ivonne Herrjapy; als **Violisten**: Carl Flesch, Louis Zimmerman, Erna Rubinstein, Lidus Klein, Zoltan Székely; als **Violoncellisten**: Max Orobio de Castro, Marix Loevesohn en Carel v. Leeuwen Boomkamp; als **zangers en zangeressen**: Berthe Seroen, Birgit Engell, Max Kloos, Vera Jancopoulos, Hendrik C. van Oor, Jo Vincent, Helen Henschel, Florence Austral, Hermann Schey, Theodora Versteegh, en tot tweemaal toe Mevrouw Noordewier—Reddingius.

Onder de concerten der Kamermuziekvereeniging is er geen ander waarvan zulk een roep is uitgegaan als het concert van 6 Februari 1925 toen de groote Nederlandsche zangeres hier optrad in verbinding met het Concertgebouw-sextet. Van alle zijden uit den omtrek, zelfs uit de Betuwe, waren daarvoor bezoekers naar Wageningen gekomen. De zaal was zoo vol, dat extra stoelen moesten worden bijgezet en het artistieke succes van dit dure, maar prachtige concert (alleen aan honoraria kostte het f 650) was groot naar evenredigheid. Voor de tweede maal trad de grootste zangeres, die Nederland ooit bezeten heeft, hier op met een liederen-avond in gezelschap van haar zoon en begeleid door Hans Schouwman. Ook deze avond moet gerekend worden onder de schoonste en gedenkwaardigste van de geheele fraaie reeks concerten, waarop de vereeniging zich verhoovaardigen kan.

Een glanspunt in de series concerten waren ook elk seizoen de avonden, waar beroemde **ensembles** optraden, en waar men van het meest volmaakte samenspel kon genieten. Het voortreffelijkste, dat Amsterdam, Londen en Parijs aan hun muzikale burgers boden, kwam ook in Wageningen. Achtereenvolgens hoorden we hier: het Poulet-kwartet, Duo Flesch-Friedberg, Chailley-kwartet, Hollandsch strijkkwartet, Amsterdamsch trio, Capet-kwartet, Wendling-kwartet, Budapestse strijkkwartet, de Bohemers, het Kralingsche vrouwenkoor, Guarneri-kwartet, Parijsch trio, Hollandsch instrumentaal-kwartet, Waleson-kwartet, Société des instruments anciens Casadesus, Trio Pasquier.

Een paar maal is het voorgekomen, dat de Vereeniging uit eigen middelen haar leden in plaats van drie, vier concerten in het seizoen kon aanbieden. Haar hoogsten bloei bereikte ze in 1924, toen haar crediet met inbegrip van de spaarpot uit vroeger jaren, steeg tot een maximum van bijna f 3100. Daarna kwam er langzamerhand een daling, die zich van jaar tot jaar voortplantte. In 1929/30 was haar bedrijfscrediet reeds onder de f 2000 gedaald, in 1933, na-

dat zij 44 eerste rangs concerten aan Wageningen geschonken had, boekte zij een minimum van f 989.52 en sloot haar rekening voor de eerste maal met een klein deficit. Eenige jaren had zij zich op het hoge artistieke niveau, dat het bestuur noodwendig achte voor haar bestaan, nog kunnen handhaven door middel van de spaarpot, die zij in jaren van voorspoed had gevuld. Thans echter was ook deze reserve verbruikt. Raakte zij uit de mode? Was het de crisis, de concurrentie van de radio, die het verval van de eenige belangrijke muziekvereniging onzer Universiteits-stad bewerkte? Hoe het ook zij, het feit stond vast, dat de steun en warme belangstelling der Wageningsche burgerij haar in den steek lieten.

Den 7den Maart 1933 gaf zij haar 44ste concert met een kwartet-avond van het Hollandsche strijkkwartet, Leydensdorp, Rönigen, de Clercq, Canivez, dat ingeleid werd met een muzikaal in memoriam, gewijd aan den jarenlangen voorzitter Prof. J. van Baren, die kort tevoren was gestorven.

Na dit concert staken de bestuursleden de hoofden bij elkaar, hielden wapenschouw over de financiën der Vereniging en haar ledenlijst, welke voor het volgende jaar nog weder een daling van ledental en dus ook van inkomsten deden verwachten, en aan de mogelijkheid in den weg traden, om de uitvoeringen op het hoog artistieke niveau voort te zetten, dat men zich als criterium had gesteld.

Unaniem was men van meening, dat het geen aanbeveling verdiende te transigeeren ten opzichte van de hoedanigheid der concerten en dus kwam men tot aller groot leedwezen tot het besluit, dat het dan beter was voorloopig de werkzaamheden te staken, ofschoon men de Vereniging nog niet wilde opheffen; een droevig besluit, maar dat door de omstandigheden volkomen gewettigd was.

Als een merkwaardigheid moge hier niet onvermeld blijven, dat het zelfde mooie Nederlandsche ensemble, waarmede in 1919 de Vereniging haar fraaie reeks concerten begonnen was, ook deze reeks van 44 concerten uitluidde, met een welverdiend succes, maar voor een concertzaal, die in het auditorium bedenkelijke hiaten vertoonde.

Nog slechts 130 leden waren overgebleven van het veel grootere aantal uit vroeger dagen; de inkomsten voor 1933/34 konden hoogstens worden geschat op ongeveer f 750.

Aan het slot van de circulaire, waarmede het Bestuur zijn besluit aan de leden kenbaar maakte, werd gezegd: „Mocht door een voldoende aantal leden een vergadering worden gewenscht, om te beraadslagen over de middelen tot instandhouding der Vereniging, dan zullen wij daartoe gaarne in het begin der maand September de gelegenheid scheppen. Men richtte zich hiervoor schriftelijk aan het adres van den Secretaris-Penningmeester”.

Van een vergadering als hier bedoeld kwam niets en aan de hoop op herleving van de wel-eer zoo geliefde Kamermuziek-vereeniging scheen nu wel voorgoed den bodem ingeslagen en gedurende twee jaren, 1933/34 en 1934/35 was Wageningen nu van concerten vrijwel verstoken. In den winter van 1934/35 was er toch weder een op zich zelf staand concert, dat op

geheel eigen initiatief georganiseerd werd door de echtgenoot van schrijver dezes, Mevr. M. van Dokkum—Smits en Mevr. G. Swart—Oostenbroek uit Heelsum voor onzen grooten pianist Willem Andriessen en den orkestmeester van het stedelijk orkest te Düsseldorf Jan Bresser. Voor dit concert, dat 5 Nov. 1934 plaats vond in Junushoff bleek verrassend veel belangstelling te bestaan. Aan de beide concertgevers kon, na aftrek van alle onkosten een saldo van rond f 170 worden afgedragen.

Dit feit gaf te denken en overigens deden ook telkens weder zich stemmen vernemen, die getuigden, dat men het gemis der concerten gevoelde. De crisis had bovendien deze gunstige omstandigheid meegebracht, dat de hoog-opgevoerde kunstenaars-honoraria, door het gemis aan geld bij de concert-ondernemingen, een niet onaanzienlijke daling begonnen te vertoonen, die in het globaal genomen schommelde tusschen veertig en vijftig procent. Ook werd opgemerkt, dat de daling der inkomsten van concertverenigingen volstrekt geen plaatselijk verschijnsel was, maar overal kon worden vastgesteld.

Dit een-en-ander deed het Bestuur der slapende vereniging overwegen of het mogelijk zou zijn een proef te nemen met de wederopwekking der concerten, niet minder in kwaliteit, maar wel minder kostbaar. Om dit doel te bereiken meende men, dat het wenschelijk zou zijn de contributie belangrijk lager te stellen, wat bij een grooter aantal abonnés toch ook een voldoende finantieelen grondslag zou kunnen opleveren.

Deze idealistische meening verhuisde echter weldra weder naar de groote voorraadschuur der „vroome wenschen”. Er werd hier de gelegenheid geboden, om voor f 3 plus 45 cent stedelijke belasting gedurende het winterseizoen te genieten van drie eerste-rangs concerten. Een belangrijk aantal circulaires werd rondgezonden, om dit den volke kond te doen, maar de drie à vierhonderd belangstellenden, die zich met deze feestgave gelukkig hadden behoren te gevoelen, waren in Wageningen, de wereldberoemde woonplaats der Nederlandsche Landbouwhoogeschool, niet te vinden.

Aan hen, die zich voor het lidmaatschap hadden aangemeld, werd toen verzocht hun contributie vrijwillig met één gulden te willen verhoogen en dus met de belasting mee op f 4.60 te brengen. Ofschoon nu weder een aantal der oorspronkelijk-gegadigden zich terugtrokken, kwam door dezen maatregel toch een hooger bedrag beschikbaar, dat een voorzichtig begin mogelijk maakte, vooral toen steun gevonden werd bij de leden van het Wageningsche Studentencorps, van welke er tegen een speciale studenten-contributie van f 3.45 ruim veertig toetraden, zoodat ten slotte een totaal aan inkomsten beschikbaar kwam van 989 gulden.

Steun werd er ook gevonden bij de kunstenaars. De leden van het voortreffelijke Waleston-kwartet, met wie wij kort tevoren in intieme kring hadden kennis gemaakt, stelden er een eer in, om te helpen bij de wederopwekking der Wageningsche Kamermuziek-vereeniging, en zegden gulweg hun medewerking toe tegen een honorarium, dat wij deze artiesten niet hadden durven aanbieden.

En zoo konden dan in het seizoen 1935/36 weder drie uitnemende concerten worden gegeven, die echter door vertraging bij de voorbereiding alle drie in het jaar 1936 terecht kwamen: den 25sten Februari het Walesonkwartet, 24 Maart de violoncellist Karel van Leeuwen Boomkamp met aan den vleugel Johannes Röntgen en 28 April de groote Deutsche liederen-zanger Hermann Schey, begeleid door den Directeur der A. O. V. Jaap Spaanderman. Een reeks, die er in alle opzichten zijn mocht, en die in ideëelen zin ook volle waardeering vond. Deze drie concerten tesamen kostten aan kunstenaars-honoraria slechts f 375, voorzeker een gering bedrag voor zooveel edel kunstgenot.

Niettemin deed zich het teleursellende verschijnsel voor, dat in het volgende jaar bij het innen der contributies weder eenige abonné's de aangeboden kaarten weigerden, omdat ze meenden, zich voor slechts één jaar verbonden te hebben. Men vergeet daarbij, dat om de contracten met solisten af te sluiten, de vereeniging van tevoren weten moet over welk jaarbudget ze kan beschikken en bovendien, dat de bestuursleden van de Kamermuziekvereeniging geen concert-ondernemers zijn, maar voor hun belangeloozen arbeid in dienst van de gemeenschap, op eenige tegemoetkoming van hun stadgenooten mogen rekenen.

Door zorgvuldig finantieel overleg was er echter, ondanks de niet groote inkomsten, in dit eerste jaar, een batig saldo gekweekt van f 135, dat als basis kon dienen voor de volgende reeks concerten in het seizoen 1936/37 dat op 24 November 1936 aanving met een schitterend piano-recital van Willem Andriessen, voortgezet werd op 16 Februari 1937 met een liederen-avond der voortreffelijke Nederlandsche zangeres Theodora Versteegh en op 12 April 1937 afgesloten met een concert van het beroemde Strijk-trio Pasquier, dat hier, als overal in de geheele wereld een groot succes verwierf.

Inclusief het batig saldo van 1935/36 beschikte de Vereeniging in dit jaar over een credit van f 1001.82, ofschoon ditmaal de studenten haar vrijwel in den steek hadden gelaten. Er was echter een hooger som aan honoraria betaald en wat meer aan reclame besteed, zoodat over een klein deel van het batig slot van het voorgaande jaar moest worden beschikt, waarna niettemin nog een goede honderd gulden resten, die voor dit derde jaar als steun kunnen dienen.

Reeds in het voorjaar van 1937 werd het noodig geoordeeld, ons te vergewissen, of het Bestuur ook verder op de medewerking der leden vast kon rekenen. Een afwachtende stuisvogel-politiek achtten wij uit den boeze. Het ligt niet op onzen weg, ons op eenigerlei wijze op te dringen, en blijkt het, dat men van ons werk ten

bate van het Wageningsche gezelschapsleven niet meer gediend is, dan leggen wij met een gerust hart onze taak neer. Daarom werd per circulaire aan alle abonné's de vraag gesteld, of voor het volgende seizoen hun abonnement zou worden gecontinueerd. Door een aangehechte strook kon men kenbaar maken, dat men het lidmaatschap wenschte op te zeggen. Op deze wijze kon een zuiver overzicht verkregen worden van den finantieelen grondslag, waarop voor het volgende jaar de contracten met solisten konden worden afgesloten. Het resultaat dezer enquête was, dat het ledental nog weder eenigszins terugliep, ofschoon ook in dien zelfden tijd nog eenige nieuwe leden werden gewonnen.

Thans staan wij aan het begin van het nieuwe seizoen, bereidden weder een nieuwen reeks van drie concerten voor, voor welke reeds contracten zijn afgesloten: 26 October 1937 concert van het eminente duettisten-paar, viool en piano, Lili Krauss en Simon Goldberg, als tweede concert op 1 Februari 1938 een piano-avond van den Nederlandschen pianist Cor de Groot, die in 1936 den eersten prijs voor klavierspel behaalde bij den internationalen pianisten-wedstrijd te Weenen en als derde, den 29sten Maart 1938, in verbinding met de Vereeniging voor wintervermakelijkheden een liederen-avond van onze groote Nederlandsche zangeres Jo Vincent.

Wij meenden er goed aan te doen bovenstaande historische, actueele en ook finantieele bijzonderheden nogeens uitvoerig en uitdrukkelijk op den voorgrond te brengen, ter herinnering voor de ouderen onder onze stadgenooten, ter informatie voor de jongeren, die ook wel eens mogen weten, hoe wij steeds gepoogd hebben het „noblesse oblige" te betrachten door zelfs met kleine middelen te streven naar het beste en hoogste.

Ten slotte wijzen wij er nog op, dat het tegenwoordige bestuur is samengesteld als volgt: Prof. Dr. M. J. van Uven, voorzitter, Dr. H. A. A. van der Lek, ondervoorzitter, Mevrouw J. Kutsch Lojenga—Van Engelenburg, Dr. B. J. Timmer, Prof. Dr. C. H. Edelman en J. D. C. van Dokkum, Secretaris-Penningmeester, Nassauweg 24, die allen voor de nieuwe, mooie reeks concerten vast rekenen op een grooten toeloop van nieuwe leden en er ook vast van overtuigd zijn, dat Wageningen zijn Kamermuziek-Vereeniging, die thans reeds, door de organisatie van 50 concerten van groote allure, toonde wat ze vermocht, zal willen behouden en krachtig steunen.

Abonnement voor de drie concerten f 4.60. Voor het lidmaatschap zich op te geven bij den Penningmeester, Nassauweg 24, Telefoon 2431.